

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Redacció: Guàrdia, 14, pral. - BARCELONA

Quan serà comprès que el patriotisme consisteix, sobre tot, en fer la pàtria digna?

GABRIEL ALOMAR

Orientació

Tenim lletres d'amics i companys molt estimats en les quals hi traspua un adoloriment i decepció per les nostres darreres campanyes. Si el pitjor mal que ha sofert el proletariat català és la desorientació,—pregunten els nostres amics,—quin benefici pot derivar-se de la polèmica que en aquestes planes es descapdella i quin camí ha de seguir el que llegeix sovint opinions contradictòries?

Si un dels nostres principis axiomàtics és el de «govern per discussió» en oberta oposició a tota doctrina de despotisme i de dictadura, el partit que això defensa ha de començar per practicar les més altes normes de respecte i de tolerància i no solament ha de consentir sinó escoltar i atendre les veus més discordants de la controvèrsia. Ens guardarem bé prou de fer-nos solidaris de certs conceptes que s'han estampat en aquestes planes. Però no ens privarem de la companyia d'homes, abnegats i entusiastes, la inquietud dels quals aixeca en les nostres rengles el constant dalit del més enllà.

L'orientació és clara en aquestes planes i pot veure-la senzillament el que no sigui orb i no sigui víctima de prejudicis. Fa pocs dies que les paraules del nostre Alomar tenien una puresa i diafanitat corprenedores: *Que ningú no vegi en nosaltres intenció de sembrar disparitats en la comunió fraterna, sinó apelació a l'ideal contra els errors possibles, i sempre generosos, de la conducta.*

L'admonició germanívola no és tracte d'enemic, és al contrari, la vindicació del sentiment vexat. Després de llargs mesos de lluita amarga, la nostra posició és la del primer dia. Socialistes catalans, socialistes universalistes, aspirem a una vida de cordial relació i de franca intel·ligència amb els socialistes espanyols. Que res no ens aparti d'ells, encara que hi hagi molt que d'ells ens diferencii. I quan, per alguna causa veiem créixer la distància aixecarem la nostra veu desolada i més que mai allargarem la nostra mà per a l'encaixada fraterna.

Els nostres amics que vetllen, com nosaltres, per a que no s'apagui a Catalunya la llàntia del socialisme internacional han de creure en l'eficàcia de l'obra nova. Nosaltres ja la comencem a veure i no volem senyalar-la a ningú perquè tothom la podrà veure per si sol. Temps hi ha hagut, abans de tota gestació, que la vida ha vagat confosa i imprecisa i els mateixos apòstols no l'han vista com es depositava paulativament en la consciència del poble. Es en mig de la confusió i de les tenebres que la nostra veu ha començat a sentir-se i vindrà dia que fins els més negats comprendran l'alt sentit de les paraules del Mestre:

Com a liberals de la llibertat social, recabem per al proletariat la consciència d'un futur destí hegemònic per a la nova plasmació total de la ciutadania.

Corolaris a l'enquesta

En diferents bandes hem llegit aquests dies retrats que s'feien als homes de JUSTÍCIA SOCIAL per haver donat aculliment a les planes del nostre setmanari a alguns dels articles rebuts amb motiu de l'enquesta sobre el Front Únic Obrer. Els que més s'han planyut, no cal dir-ho, han estat els representants d'altres sectors obrers que han rebut alguna esgarrinxadeta. Quina pell més fina que tenen alguns?

Però ja ens en fem càrrec. El cas de JUSTÍCIA SOCIAL, *periòdic de partit*, convertint-se en una tribuna lliure—realment lliure—per a les veus obreres, és alguna cosa d'inusitat a casa nostra que fatalment té de desconcertar a la generalitat. On s'és vist un periòdic informat de l'esperit d'una col·lectivitat socialista—la «UNIO», dels nostres amors—admetent crítiques i fins diatribes antisocialistes?

I és que amb la modèstia dels nostres mitjans actuals ens hem proposat en primer terme exercir sobre el proletariat català (tan admirable, tan sofert, tan ben dotat... i tan ineducat alhora) una funció educativa i en aquest sentit creiem que haurà d'ésser maxíimament allionador per la nostra premsa obrera de capelleta—puix que aquí no n'hem conegut mai d'altra—l'exemple ofert per la «socialista» JUSTÍCIA SOCIAL inserint en les seves columnes articles francament antisocialistes i fins alguns que, en veritat, si els tinguéssim de classificar ens donarien penes i treballs.

Potser amics estimadíssims s'han esverat també d'alguns dels articles apareguts en el curs de l'enquesta, i no pas, naturalment, del seu to més o menys estridentment revolucionari, que això aquí no pot esverar a ningú, sinó pel esperit absolut i dogmàtic que hi mostraven els seus autors. I és que nosaltres ens refiem per damunt de tot de l'intel·ligència dels nostres llegidors.

Es clar que aquells que aspiren a conduir eternament els homes a remades, tenen necessitat de posar-los orelles per a que no perdin la trilla ni surtin del camí frescat.

Nosaltres aspirem a reunir un nucli de lectors sado-llats de lliure examen i avesats a fer dringar cada punt les pròpies idees sobre l'or o el llautó de les idees alienes. Quin mal hi ha per nosaltres en que la pedra de toc la poguem trobar en les mateixes planes del nostre setmanari. Que's desorientaran potser els nostres amics? No hi ha perill; els qui saben caminar per la terra ferma no s'arriscaran així com així a endinsar-se pel pedregal o pel fangar...

Hem de dir-ho sincerament: El socialista estàtic, que ho és perquè ho ha estat sempre i perquè ignora l'existència d'altres doctrines, no pot interessar-nos gaire. No volgueu ideals que no puguin resistir el xoc dels contraris, com aquelles llances de vitrina de museu, lluentes per defora i amb el pal corcat, que mostren erecta llur vana petulància, inútils per la defensa i per l'atac.

Plau-nos més bé la companyia del socialista dinàmic, en perpetua afany de superació, que cada jorn sotraqueja voluntàriament el seu esperit i refà el seu ideari—com cada jorn es refà la claror del cel, sempre igual i sempre renovada, després del defalliment nocturn i de les incertituds de l'albada.

El nostre ideal, amics, ha d'ésser com el mall creador que endureix el seu tremp damunt el ferro de l'enclusa o com l'espasa que s'esmola en el combat.

Dr. Salvat

RESPOSTES A L'ENQUESTA

Unitat de mètodes

Proseguint la nostra tasca creiem que no serà pas per demés que diguem quelcom sobre cosa tan important, com són els mètodes de lluita. No vull pas insistir sobre el que dissortadament està en la memòria de tots, per els seus efectes desastrosos. Dissortada i alhora aclaparadora ha estat la lliçó, perquè ens quedem ganes de tornar de nou al mateix. Les preferències ens han resultat funestas i malgrat això sembla que hi ha qui encara no ha escarmentat i vol tornar a repetir la prova. Afortunadament cada cop s'aixample més el cercle dels que creiem que per desobres de tots els hermetismes de escola i dels estrets mollos del contraproductiu dogmatisme de partit, i mes encara del pernicios sectarisme de capelleta, deu avantposar-se la alta raó de la victòria tot lo esclatant que sigui possible, sense entretenir-nos en els moments de lluita i de perill, en barallar-nos entre nosaltres, per a determinar de entre tots els mètodes de lluita que posseim, a quin donarem la preferència sense atendre a altres raons que a les de les nostres simpaties personals, imbuïts més per les miserietes de aparentar una pura ortodòxia, que no pas afanyosos d'atendre la qüestió cabdal en cada cas, ço és, la de que a l'entrar en lluita, sigui per la raó que sigui, tant si l'element productiu creient les circumstàncies favorables per a conquerir millores i planteja la demanda i parteix d'ell la iniciativa de la lluita, com si és al revés, que la iniciativa parteixi del camp contrari, i ell es mantingui en la defensiva. En ambdós cassos, entenem que la seva màxima aspiració deu ésser la mateixa, la de sortir-ne lo més victoriosa possible avançant si ataca, i mantenint les posicions que tenia conquerides, si no trova ocasió oportuna per a millorar-les.

Sembla poc seriós que després de les amargues experiències passades, i de les quals encara n'estem tocant les conseqüències, ens entretinguem en la pobre tasca de esmerçar les nostres forces i energies en una lluita fratricida; en barallar-nos nosaltres mateixos en lloc de emplear aquestes forces i energies en combatre l'enemic comú. No escarmentem pas, ni a prova de desfetes. Reviu en nosaltres una especie de atavisme ancestral que sembla com si ens indusís a una brega continua sens treva ni repòs i quant no tenim amb qui barallar-nos ens barallem amb el company i això fa que totes les iniciatives per encertades i convincentes que ens siguin a tots, no ens plauen en absolut sinó relativament. Per què és això? Perquè per desobres de l'interès comú i posem la preferència personal, la conveniència de l'escola o de la capelleta, quant no son coses pitjors, conveniències personals, miserietes d'amor propi i fins envejetes inconscients. El dia que la massa sigui més il·lustrada, i per consegüent més comprensiva, ja veurem si sortiran amb la seva tota aquesta colla de teje menejes o de esparrà-cries, que hom es tan esperant el moment oportú de fer la traveta i de destorbar tot lo que ells no puguin abassegar i fer-se seu. Acostumats a fer de pastors, no se'n saben avenir de que se'ls en vagi el que fins ara havia sigut llur remat; acostumats a ésser ells els amos enyoren al·lo, aquella au-riola de superioritat que s'abrogaven i que els permetia tractar als demès a baqueta, com si fossin llurs criats... Més deixem aquestes disgresions que ens portarien molt lluny i cenyim-nos al nostre tema.

Nosaltres creiem que el proletariat nostrat no deu casar-se amb un mètode de lluita determinat i usar i abusar del mateix en tot temps i circumstàncies, sinó que deu acceptar-los tots com a bons i estudiar en cada cas concret el mètode a emprar i el qual aconsellaran prèviament; els factors de lloc temps, sense que això vulgui dir que no s'hagin de tenir preparats els estudis necessaris, abans de prendre en ferm una determinació de tal importància. Res de emmaridar-nos amb accions directes o indirectes (base múltiple) perquè ambdues son bones si amb el seu us ens permetem d'assolir la victòria, i més si aquesta's conquereix amb un màxim de resultats i un mínim d'esforços. De més a més pot dar-se algun cas que les circumstàncies aconsellin emprar un mètode mixte, ço és, servir-nos d'ambdós alhora, sens donar preferència ni a l'un ni a l'altre, o bé prescindir d'ells per a emprar-ne d'altres de nous que la constant evolució ens pot aconsellar i tanmateix seria ben censurable que per raons del tot secundàries es malmetés alguna conquesta a l'abast de la nostra mà per a no emprar la lluita a base de algun nou mètode que ens dongués més probabilitats d'èxit. És indiscutible que si's pot assolir que totes les forces obreres obedeixin a una direcció bona, competent i capacitada, es tenen per endavant una pila més de possibilitats d'èxit que no pas si la direcció és dolenta i poc capacitada com a succeït sovint sovint.

Joan Franc.

CRONICA HEBDOMADARIA

Política internacional

Turquia i Egipte

El món musulmà gira l'esquena a la Gran Bretanya la qual tenia una política colonial i de penetració pacífica que semblava infalible. Més malgrat i trobar en aquests moments a Turquia en conflicte amb la Gran Bretanya per la possessió del vilayet de Musul, interessa més la política interior d'aquesta nació rediviva que marca a l'orient europeu un interrogant que les potències occidentals consulten amb certa inquietut o, almenys, amb atenció creixent.

Turquia s'ha distingit en aquests darrers temps com a campió de la democràcia i s'ha vist en els seus homes directores el desig de superar tots els règims liberals europeus i posar-se a la vanguardia dels pobles. Després de la decisiva victòria sobre Grècia, Turquia va consagrar-se a la tasca de preparar i promulgar una constitució de tipus americà amb adaptació francesa. La República fou implantada, vingué la caiguda del soldà de Constantinoble, l'abolició del califat, la supressió de l'ensenyament confessional, l'implantació del jurat, la proclamació de la sobirania del poble per mitjà de la Gran Assemblea Nacional legisladora i electora del poder executiu. L'indiscutible Ghazi, Mustafà Kemal Patxa, que havia conduït les armes a la victòria i havia salvat del desastre els restes de la nació immortal fou el verb infalible i el símbol inviolable de la nova República, de les noves institucions i de les noves llibertats. Ha tingut, però, un defecte i es el de volguer simultanejar el càrrec de President de la República amb el de cap del Partit Popular, cosa per altra part innecessària car la florida de la llibertat a Turquia—com en altres pobles—ha devingut en un període d'excelsionat restrictió per a l'exposició i manifestació d'idees i pot dir-se que no s'ha tolerat l'existència de cap orgue d'opinió que no fos la dels propis elements governants.

Passat el temps en el qual l'unió sagrada semblava indispensable, a la Gran Assemblea d'Angora ha començat a apuntar l'oposició. La mesura de llibertat específica que conté un règim la dona sempre el tracte que dispensa a les oposicions. No s'hi guanya gran cosa amb que la constitució i les lleis de un país siguin molt liberals si en la pràctica els poders dirigents tenen mitjans per a conculcar la llibertat i el dret. A Turquia se li ha presentat el moment de prova i declarem amb satisfacció que, vistes les coses des d'aquí, fa l'efecte que ha reeixit perfectament. La segregació del Partit Popular ha provocat la caiguda del Govern presidit per Ismet Patxa i la constitució de un Govern presidit per Fethi Bey el qual sembla estar en mes bons termes amb els oposicionistes com ho demostra el fet d'haver sigut elegit per tercera vegada, i gairebé per unanimitat, president de l'Assemblea Nacional després d'haver-se produït l'escissió.

El ministeri de Fethi Bey, si bé constituït exclusivament amb elements del Partit Popular—tots ex-ministres, llevat de tres—és una invitació del President de la República a la reconstitució de l'unitat dintre de un sol partit, aspiració ja gairebé irrealitzable, car si ningú discuteix la supremàcia de Mustafà Kemal Patxa, es un desig molt general que la seva persona i el seu càrrec visquin allunyats de la política directa i pugui exercir amb plena autoritat la funció de poder moderador. No fora cosa extraordinària que el Ghazi que tants èxits ha recullit en la seva vida militar i política, no tingués en aquesta matèria una visió clara del lloc que li correspon en la direcció de la vida del seu poble, si bé, aquesta darrera crisi confirma el seu acert i dona l'impressió de que la Gran Assemblea devindrà un cos deliberant i legislatiu en els termes més absoluts i el nou Govern ajustarà la seva conducta a les indicacions que rebí de l'Assemblea escoltant particularment les veus de l'oposició.

Mentre Turquia va guanyant camí i la seva situació és cada dia més segura, Egipte, agitat per tota mena de propagandes violentes, ha trobat amb l'assassinat del Sirdar, Sir Lee Stack la causa de la més sensible reculada. Stack era el cap dels exèrcits egipcis i angles i tenia més de polític que de militar com ho prova el fet d'haver sapigut combinar durant molts anys amb èxit apreciable la seva representació britànica amb el comandament de l'exèrcit de la nació oprimida. La seva mort és una infàmia com ho fou l'atemptat contra el gran nacionalista i aleshores Primer ministre, Zaghlul Patxa. Tot obeeix a aquesta manca de sentit que solen tenir les bandes de criminals que pretenen justificar amb etiquetes polítiques o socials llur naturalesa salvatge i vil. A Egipte, les faccions organitzades per al crim hi han florit abundantment com en altres països mediterranis i la sort de la nació sofreix i sofrirà d'aquesta malura fins que sigui totalment extirpada.

Zaghlul era l'home d'Egipte, com Kemal ha sigut l'home de Turquia. Més jove, aquest darrer, ha pogut desplegar les seves energies i experimentar les seves idees de modernització del món musulmà amb tota la poixança. Zaghlul te setanta anys i no comparteix les idees de Kemal i el seu camp d'experimentació és un altre nivell i té arrels molt robustes arripades en el seu sol. Sense l'assassinat del Sirdar, Zaghlul hauria reeixit i hauria portat l'Egipte a l'obtenció gradual de la independència més completa. Però no convenia que cometés gaires errades tàctiques com la de no aprofitar-se de l'ocasió única que li oferia el tenir a MacDonald en el Govern de la Gran Bretanya el qual com a amic seu, com a simpatitzant i com a cap d'un Govern socialista, oferia el màxim de possibilitats per a obtenir sense lluita ni violència noves concessions i noves prerrogatives.

Cal fer-se càrrec de que la Gran Bretanya, per la situació geogràfica d'Egipte i pels quantiosos interessos que té invertits tan a l'Egipte com al Sudan, no transigirà en res més que allò a que l'obliga la seva categoria de nació civilitzadora i respectuosa amb els drets dels altres. I com que la condició present del poble egipci no pot despertar grans confiança a ningú i les facultats demostrades per la pròpia governació i administració no tenen l'exultària de l'exemplaritat, Anglaterra no pot cedir no més que de mica en mica i amb molt compte, particularment al Sudan a on els egipcis tenen drets molt discutibles i que farien molt bé de no contrastar-los massa amb la força de la nació invasora.

L'actitud de Gran Bretanya després de l'assassinat del Sirdar ha sigut senzillament lamentable; Clemenceau o Mussolini ho haurien fet tan bé com el propi Baldwin. Ara els conservadors ho veuen i aprofiten el temps per a corregir l'etzegaiada. Però el mal més gros ja és fet i ja no té remei i aquest és el d'haver posat el ministeri de Zaghlul Patxa en el trànsit de dimidir. Zaghlul en el poder convenia a Egipte, però encara convenia més als interessos britànics. Anglaterra sap que després de una demostració de poder és indispensable la concòrdia o del contrari s'hi perden bons i

esquelles i la concordia amb els moderats no li porta cap ventatja. El nou gabinet egipci presidit per Ahmet Patxà Ziwar acceptent totes les exigencies britaniques...

M. Serra i Moret.

IDEES D'ARA

Reformisme i revolució

II

En el meu darrer article vaig fer algunes observacions a un distingit home de ciencia, partidari del sistema evolutiu en la vida de la societat. Moltes vegades no depen de nosaltres mateixos el pendre una o altra actitud...

Em cal, per altra part, dir quatre paraules als homes de principis i d'actuació anti-reformistes, que són aquells que ho esperen tot, absolutament tot, de la revolució. La revolució ha d'organitzar tota la vida social damunt d'unes bases noves.

Jo crec que una actuació política simplement i essencialment obrera podria anar resoltament a solucionar moltes coses. Però a l'actuació política molts obrers hi oposen l'infecunditat i els desenganyos de la política.

Tal com han anat les coses es pot dir que si hi han obrers que desconfien de la política és perquè el nostre proletariat no ha tingut mai una veritable política. Una política vol dir l'organització i l'actuació segons uns principis per a servir els interessos de la societat.

ra a casa nostra—si exceptuem algunes actuacions esporádiques,—es pot dir que no s'ha creat. I no obstant, aquesta política és una necessitat.

Els nostres obrers en la majoria no són polítics, no són refranistes. No volen intervenir en un règim, del qual, no obstant, n'hem de suportar indefinidament totes les iniquitats. Aquest règim imposa una moral i una educació pels nostres fills, una organització política i econòmica que afecta les nostres necessitats moral i la nostra subsistència material.

Contra aquest règim els polítics en protesten iradament però no l'intervenien. Per endavant han renunciat l'intervenció, esperant l'hora. Aquesta hora insegura, que un dia la veuen acostar-se i l'endemà es desesperen perquè dubten de que puguin arribar. I així va passant el temps i la burguesia, sense que ningú l'enguenti, ocupa les nostres posicions.

Ja està bé que tinguem fe en la Revolució. Però jo em pregunto sovint sinó podríem esperar-la d'una altra manera. Sinó podríem mentrestant, sortir de la nostra inhibició antisocial, acudint a tots els terrenys des d'on s'ens combat, i intervenint en tots els problemes que ens afecten, en lloc de deixar que la burguesia composti al seu gust allò que hauria d'ésser obra nostra?

Això vol dir, reformisme, respondran alguns. Però es pot demostrar que aquest reformisme o el que, vulgueu dir-ne, no pugui ésser la millor manera de preparar la Revolució.

Marius Vidal.

En el número de la "Sol" corresponent al 20 del mes passat es contesta al meu darrer article escrit arran de l'enquesta sobre el Front Únic. La resposta de la "Sol", escrita en termes mesurats i correctes, dona a entendre l'inutilitat de continuar el debat. Està bé, però abans vull deixar precisada la nova posició en l'enquesta.

Amb retort considerable m'entero que el senyor Josep M. Junoy des de "La Veu de Catalunya" fa algunes al·lusos a una nota meua inclosa en la secció «Bos i comentaris» del nostre setmanari.

Reconec que és una ventatja que l'adversari digui coses estúpides per a fer-lo quedar malament sense canviar-se gaire. Jo no tinc la pretensió de que la meua nota fos una cosa perpetua i invulnerable, però em fa certa gracia que el senyor Junoy per a fer-me quedar malament m'atribueixi coses que no he dit ni he pensat mai.

La idea que el senyor Junoy m'atribueix és la de que jo vaig afirmar que «la claretat i l'estil són dues coses incompatibles» i que l'estil és tot allò que en una obra hi ha de superficial, d'accessori, de fullaraca.

que l'estil fos una cosa accessoria i superficial. L'estil encara que sigui profund i de vegades preciosament preciós no pot servir per a construir i fixar un pensament o una manera en tots els seus calcs i matissos. Això vol dir que ni tan sols s'ha de dir el que s'estil pugui ésser un tribut de la claretat, com afirma el senyor Junoy.

El senyor Junoy defensant intencionalment allò que jo no he atestat, només pot demostrar dues coses. O que s'ha precipitat o bé que ha jugat brut. Si s'ha precipitat li haig de dir, que, un altre dia no badí. I si no ha jugat brut, ha de pensar que certes habilitats quan resten descobertes no passen de criatutacs.

En tot cas el senyor Junoy serà sempre un home d'idees generals. M. V.

JUSTICIA SOCIAL

és l'únic periòdic de la nostra terra que recull en un sol ideari tots els desitjos del poble.

La cooperació

en la Rússia Soviètica

La Revista Internacional del Treball publica un article de la pluma autoritzada de Popovitch, ex-president del Comitè central dels Congressos de les Unions de Cooperatives russes. Segons aquest article, la situació de la cooperació en aquell país presenta actualment les següents característiques: una reducció del nombre d'organitzacions cooperatives, una disminució dels efectius dels mateixos, un descens considerable dels fons de la cooperació i un anormal desenrotllat del personal administratiu.

L'història de la cooperació russa en el règim soviètic pot dividir-se en tres períodes. Durant el primer, és dir, des dels darrers dies de 1917 a començament de 1919, la cooperació va continuar funcionant com organització independent sota el patrocini de l'adversitat de la política general del Govern soviètic que treballava a les condicions econòmiques de tot el país. Durant el segon període (1919-1921), la cooperació va deixar d'ésser independent i va transformar-se en un organisme de l'Estat. Totes les formes de cooperació es confongueren en les «comunitats de consum» que varen assolir la representació de l'Estat per al proveïment de la població.

Al començament de 1918 el nombre d'afiliats a les organitzacions cooperatives de la Rússia soviètica arribava a la xifra de 21.200.000. D'aquesta xifra, 10.000.000 d'afiliats pertanyien a les cooperatives de consum i 10.500.000 a les cooperatives de crèdit.

Les cooperatives de crèdit varen desaparèixer completament durant els anys 1919-1921, restant-se després de una manera lenta. El nombre de societats de consum ha disminuït una tercera part i el de llurs afectius més de la meitat. En canvi el nombre d'associacions agrícoles ha augmentat considerablement, si bé aquestes organitzacions agrupen un nombre molt reduït de membres (uns 80 cada associació) i llur xifra de negocis és encara molt limitada.

(Informació de l'Oficina Internacional del Treball).

Aquest número ha passat per la censura militar.

De París estant

Les circumstancies ens han imposat unes vacances septuagies en el nostre modest comerç de cronistes de la vida parisenc. I en disposar-nos a reprendre la tasca, passem revista als assumptes mereixedors, a jutj-nos, d'ésser esmentats, i trobem, ultra el descapellament de la política, l'enterrament d'Anatole France, la commemoració de l'onze de Novembre i el trasllat de les cendres de Jaurès al «Panteón».

Donar detalls del que fou la solemnitat de l'enterrament del gran pensador France, seria cosa rescalfada. En farem, doncs, gracia als llegidors, qui ja hauran vist ressenyes en els diaris. Que va acudir una gernació a presenciar-lo, ja no cal dir-ho. A París no és pas gaire difícil reunir, per a un espectacle gratuït, la gent per centenars de mils.

Però hi havia una altra gent que tan intensament es descubria en el poble barceloní quan l'enterrament del Dr. Robert, de Mossen Cinto, i sobre tot, segons ens han comptat, en el més rescent de Guimerà? Hi varem trobar a mancar aquell recolïment que reporta el dol sincer, i en canvi, ens hi sobrava el doble camí de soldats que presentaven els fusells en passar les despulles del qui, amb més fina literatura, havia propugnat per a que s'acabés l'exhibició d'enginyos de guerra.

Si això hagués estat possible, com l'esperit de France hauria protestat d'aquells honors militars!

I ara acaba de tenir lloc el trasllat de les cendres de Jaurès al «Panteón», i tampoc s'ha sabut prescindir dels soldats i de les armes. La fe que també hauria sorgit la protesta energica del gran orador, que fou la primera víctima de la Gran Guerra, precisament pel seu desig fervent de que no es torbés la pau. A ben segur, ell, tan partidari de la nivellació, hauria també protestat de la solemnitat del seu enterrament.

A l'entorn d'aquesta solemnitat, s'hi va fer una campanya intensíssima, afanyosos, tots els partits, d'aprofitar-la per fer una exhibició o recompte de forces. Els radicals i socialistes varen portar-ne, naturalment, el pes principal, i aconseguiren juntar un nombre fabulós de persones que amb la seva presència aprobaven la política del Govern i votaven per les tendències profitoses que en són el guiatge.

La Publicitat opinà que el monument serà lleig, i per tant val més no parlar-ne. La qüestió, però, no és aquestes raons són més temporànies. Al temps del Concurs, pels Monument-projectes, de designar la Comissió rectora, era l'adequat per haver cura de l'interès artistic. Era el temps d'elegir persones i obra.

ca de les aspiracions comunistes. Ens desplaui i ens fa pena l'actuació dels seus dirigents, que sovint fan el pallasso, i serveixen d'escambell a l'escamot reaccionari. La política del Govern accentuant-se en sentit radical, fins arribar a l'hora propera de constituir-se netament socialista, ha d'anar restant forces a n'aqueix nucli de ciutadans que, en llur afany de millorar de condició, no's donen compte de que fan el joc dels qui treballen precisament per mantenir la present injusticia social.

La manifestació que va acompanyar Jaurès al «Panteón» va constituir indubtablement un altre plebiscit del poble de París a favor de la Pau. Per això els chauvinistes, quan eren al Govern, no volien concedir l'honor pòstum a la seva víctima.

En canvi, l'onze de Novembre, va ésser commemorat al voltant de la tomba del soldat inonegut, amb espetec de timbals i trompetes i exhibició de tropes de tota mena. Però també varen acudir-hi els mutilats de la Guerra, exhibint uns destrocors, que feien posar pell de gallina i refermar el desig, que avui batega arreu, de que, en lloc de preparar-se per a noves guerres, es treballi per a que l'amor entre'ls homes de tots els pobles, en faci impossible el seu esclat.

Varem passar vora la Tomba on hi reposa la víctima anònima i l'engoteja la flama eterna. Al nostre entorn veíem una munició que anava desfilitant, aparrant-se'n amb els ulls plorosos. Es recordaven d'un familiar desaparegut en el tràngol de la horrible carniceria i tenien el dubte de si era el que jeia dessorra aquelles llombardes?

Ningú, que tingui cor, podrà passar devall l'arc de l'Estrella sense sentir una emoció intensa, en considerar el gran nombre d'homes que, com el que allí dorm el son etern, varen ésser sacrificats per innobles afans de dominació. A nosaltres ens humitejaven també els ulls...

Maleïda sigui la guerral Rafael Ramis París, novèembre, 1924

El lloc del monument a Pi i Margall

El Sr. Garriga i Nogués no vol que's posi el monument en el lloc de la primera pedra, encreuament entre Gran-via i Passeig de Gràcia.

L'afar ha sigut recollit pel Comitè republicà democràtic federal, que ha convidat a mantenir els acords dels Ajuntaments populars a tota l'opinió lliberal i justa. La Premsa ha fet diversos comentaris. «El Liberal» comença treient les coses de test. De la gran modestia del Mestre dedueix que el monument s'ha de posar en algun recó de barriada obrera.

La Publicitat opinà que el monument serà lleig, i per tant val més no parlar-ne.

La qüestió, però, no és aquestes raons són més temporànies. Al temps del Concurs, pels Monument-projectes, de designar la Comissió rectora, era l'adequat per haver cura de l'interès artistic. Era el temps d'elegir persones i obra.

La qüestió no ha de treure's de pollaguera. Els termes són ben clars: compliment dels acords solemnes presos per la Ciutat

No es tracta en el fons d'un problema d'art, sinó de ciutadania

nia. En l'intent de privar a la memòria del poble de l'alt exemple de Pi i Margall, les raons d'estètica i perspectiva han sigut simplement vergonyants calçotets. Ens dol que gent de diàleg i companys de prestigi donguin als enemics de Pi i Margall, i de tot el que respèix personificat en aquest nom excel·lent, unes armes que la seva notòria incapacitat no hauria trobat mai.

Es comprensible que davant un problema que en el fons i en la forma és critic per la llibertat i la democràcia, «La Publicitat» que ha de navegar suspesa pels vents molt heterogenis, suspesa a les esquerres i anatematitzada pel Brusí, defugí l'embestida i viri cercant un port de refugi calmos, el de l'Art.

Es més estrany que esperits francament liberals no sentin l'urpada adreçada al símbol.

Cap nom català pot ressonar més que el de Pi i Margall eternitzat en bronze. Es exemplar. Es invulnerable. Es un nom ideal per arrencar-se en batalla. El temps que passa el brunyeix. Convé que al volguer-lo mossegar hi deixin les dents. Tantmateix, els hi restarà el bec.

Manuel Galés

En realitat, jo posaria com a únic precepte a tot home civilitzat el fer realment feliç durant sa vida quan menys a un ésser; de la mateixa manera que hauria imposat per llei a tot terrassà plantar durant sa vida un arbre, si més no, en vista de la progressiva desaparició de boscos a Rússia.

DOSTOIEVSKY

Pau Gargallo a París

Si bons informadors no menten, al nostre amic en Pau Gargallo, li ha estat encomanat el monument a Guillaume Apollinaire que aixeca a París la devoció de l'espiritualitat francesa.

En Gargallo venç a París. En Gargallo ha sabut servir el seu art amb tota noblesa. Nosaltres diríem d'ell que era un sacerdot, si no s'hagués abusat tant dels sacerdocis per a donar-nos gat per llebre; així direm simplement que és un artista auster, que ha sapigut resistir a totes les tentacions. El bon burges intel·lectualista i snob que va pel món sobornant al Pensament per a matar tota grandesa i junyir-lo a la grisa mediocritat, res ha pogut amb ell. Pel seu Art, per a lliurar-lo de tota impuresa, el nostre amic ha passat fams i misèries. Però avui el seu Art portat enlaire per damunt del llot dels homes,—dels homes que viuen en el llot,—pels braços miraculosos i per l'esperit vibrant d'en Gargallo venç i la seva victòria ressona com un corn.

Gargallo farà el monument a Apollinaire. Dos homes que per excés de viure el nostre moment es perden en la eternitat. Dos homes que han trencat tots els vinculs que els unien amb els dictats dels records i han dit que feien molt bé els morts de poder-se en llurs tombes, que ben morts eren. Deixaren en pau els morts, perquè cregueren que sols servien de menjar als cucs i ells no eren cucs sinó homes. I creaven pels homes i no pels cucs. Per això la seva obra que viu la vida d'ara—com un camí cap al demà—venç. Venç perquè és l'obra nostra, la de l'ésser humà que avui sofreix, que avui viu, que renega i estima avui, que omple carrers i places i obre nous camins per terres, per cels i per mars,—perquè vol devorar el món en una mirada. Net de la cascària clàssica, enfront de preciosisme que ja no emociona més que als adematosos de retorícisme,—aigua al cap d'avall,—crea la seva grapa l'obra que a l'esculpir a Apollinaire, esculpirà el nostre art civil. A vosaltres, artistes classicitzants, ja us encarregarem el monument al senyor Sedó.

Got del Bledis

Vària

El monument a en Pi i Margall.

Molt es ve parlant aquests dies sobre l'emplaçament del monument al més alt polític de les terres ibèriques durant el segle XIX. La paraula definitiva, però, per nosaltres, l'ha dit el qui ha escrit aquestes ratlles:

«Discuteixen ara els diaris si l'ajuntament ha de canviar o no de lloc on s'ha d'aixecar el monument a Pi i Margall.

La nostra opinió, en aquest cas, com quan fou discutida l'anomenada traufornació de la Rambla, és molt senzilla i molt clara.

Creiem nosaltres que un Ajuntament que, segons les mateixes normes que regulen el seu funcionament, és interí i administratiu, ni pot prendre iniciatives que corresponen als Ajuntaments d'elecció popular, ni pot revocar acords que prengueren Ajuntaments elegits per la ciutat.»

I hem d'esperar que aviat el poble de Barcelona pugui pendre lliurement els seus acords.

El debat plantejat pel nostre Alomar estorn l'actitud del socialisme espanyol ha tingut un abast formidable i és segur que serà ric en conseqüències, el resultat de les quals no pot ésser altre que el perfeccionament de l'ideal.

Ens dol per això que s'hi hagi volgut barrejar el nom venerable de Pablo Iglesias, fent-lo figurar en la subscripció oberta pels companys de Valladolid per a l'impressió dels tristíssims articles del Sr. Landrove—assignant-los una categoria de criteri oficial del partit quan—n'estem segurs—dia vindrà en que aquest criteri haurà d'ésser superat pel partit mateix.

Des del mes d'abril de 1920 l'activitat sindical de la majoria d'aquestes Entitats ha girat voltant de la Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona, avui desentertadament dividida en dugues, contra la nostra voluntat i el nostre parer. Si aquella Corporació va merèixer des de bon principi la nostra simpatia i la nostra adhesió, fou per que la considerarem com un organisme encarregat de presidir i impulsar la transformació i humanització de les nostres condicions de treball per vies harmòniques i pacífiques. Els acords que la Comissió Mixta promulgues, regulant en l'indicat sentit el nostre règim de treball havien d'anar multiplicant-se i, sobre tot, havien de complir-se escrupolosament. Sembla, però, que el patronat mercantil considera des de fa algun temps a la Comissió Mixta,—avui a les dues Comissions Mixtes,—com uns organismes encarregats principalment d'ofegar tots els nostres desitjos de millorament; com unes institucions la missió de les quals hagi d'ésser contribuir a la conservació d'un règim econòmic basat sobre el privilegi i sobre la injustícia.

Es cert que la Comissió Mixta va pendre en els primers temps de la seva actuació,—com a natural repercussió de les inquietuds reivindicadores del proletariat universal—alguns acords lleument favorables a la dependència—sols mínims, reglamentació d'horari, vacances,—però és cert també que moltes altres demandes insistentment formulades per nosaltres no han sigut aprovades, malgrat l'activitat desplegada pels nostres representants. Esmentem el millorament dels seus mínims d'acord amb les noves elevacions del cost de la vida; l'ampliació del termini d'acompliment en relació amb el número d'anys que el dependent porta treballat a la casa; la formulació per escrit dels contractes individuals de treball; la generalització de la setmana anglesa; el treball intensiu per a algunes modalitats de la dependència; la festa al matí dels dilluns per als dependents detallistes, etc., etc.

Per altra part, i aquesta és l'objecció més greu que pot formular-se contra l'eficàcia de les dues Comissions Mixtes, cal dir que llurs acords, especialment el relatiu a l'herari d'obertura i tancament de les botigues, horari que és la garantia insubstituïble del compliment de la jornada de vuit hores, es compleixen amb ben poca severitat.

Si es volen salvar les Comissions Mixtes i els Comitès Paritaris que les integren, cal que s'acabi immediatament aquest lamentable estat de coses. Si persisteixen els patrons en obstruccions sistemàtiques les nostres iniciatives, si els acords promulgats per les dues Comissions Mixtes continuen complint-se tan imperfectament com fins ara, i sobre tot, si el Poder públic no es disposa a castigar severament als qui violen els referits acords, aquestes Entitats de Dependents es veurien obligades a inhibir-se d'uns organismes que per a res pràctic servirien i que s'haurien convertit únicament en la expressió més eloqüent de la nostra impotència sindical.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

El moment d'indubtable sinceritat de molts clergues és el d'aixecar el calzer abans de la comunió dient: *Dominus non sum dignum...*

Anatole France aconsella no revelar el nom dels proveïdors.

Copiem del diari de Don Torcuato, un article signat per Paz: «La siembra iba muy mal—le contesté—pero ha llovido, y espero que todo lo sembrado nazca en buenas condiciones»

Yo estaba segura de que Dios no nos abandonaría por completo, porque en España hay gente muy buena, gente que reza mucho.

Te raó, Dios, poc o molt fa ploure damunt d'Espanya. Hi té una certa obligació. Perquè és evident que hi ha gent molt bona, que resa molt. I sinó plou més, és perquè encara resen poc. En efecte, les pregàries i rogatives son molt hidròfiles: A Masmolets, agregat de Valls, tenien un Sant Cristó, que segons deia el Sr. Rector, «era un dimoni per fer ploure». I se'l jugava amb qualsevol altre.

Ara, que també cal anar amb compte amb les rogatives. Les confusions solen ésser funestes. Al Montant, damunt del Priorat, hi ha una Mare de Deu que ne falla. Únicament que per comptes de portar pluja du pedregada. Ara els comarques ja ho saben i només la treuen quan volen que pedregui.

Amb gorg vivíssim ens hem assabentat de l'alliberament dels nostres amics Martí Vilanova i Eugeni Aroles que s'han reintegrat ja a llur vida civil després de passar més de set mesos a la presó de Girona.

Jemand

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

resultar que tot allò era simple literatura, o si volen per a celebralisme, sentimentalitat refinada. No era un sentiment, sinó una voluntat de sentir. I, a desgrat de llur noblesa i de llur tremp moral, companys tinguérem a les dues bandes que fracassaren terriblement a l'hora de la prova, enduts per aquelles raons del cor que la *raison ne connaît pas*.

No blasmeu pas excessivament llur fallida si foren humans; massa humans. Qui sab que hauriem fet si ens haguessim trobat al mig de les brases l'amic Zugazagoitia i nosaltres! Però el tema es massa suggestiu i altrament luggiero, Orlandi i Labriola—per citar el nom de tres pensadors italians—han dit mol més del que podrien dir.

Si l'element substantiu absolut de molts que s'ho creuen, fos en veritat el socialisme, és segur que la nostra «Unió Socialista» hauria trobat per part d'alguns una major comprensió. Creiem tant, però, en la virtualitat educativa del mateix socialisme, essencialment anti-imperialista, que esperem confiadament ésser compresos un dia.

Entorn d'una «falàcia»

El debat plantejat pel nostre Alomar estorn l'actitud del socialisme espanyol ha tingut un abast formidable i és segur que serà ric en conseqüències, el resultat de les quals no pot ésser altre que el perfeccionament de l'ideal.

Ens dol per això que s'hi hagi volgut barrejar el nom venerable de Pablo Iglesias, fent-lo figurar en la subscripció oberta pels companys de Valladolid per a l'impressió dels tristíssims articles del Sr. Landrove—assignant-los una categoria de criteri oficial del partit quan—n'estem segurs—dia vindrà en que aquest criteri haurà d'ésser superat pel partit mateix.

Des del mes d'abril de 1920 l'activitat sindical de la majoria d'aquestes Entitats ha girat voltant de la Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona, avui desentertadament dividida en dugues, contra la nostra voluntat i el nostre parer. Si aquella Corporació va merèixer des de bon principi la nostra simpatia i la nostra adhesió, fou per que la considerarem com un organisme encarregat de presidir i impulsar la transformació i humanització de les nostres condicions de treball per vies harmòniques i pacífiques. Els acords que la Comissió Mixta promulgues, regulant en l'indicat sentit el nostre règim de treball havien d'anar multiplicant-se i, sobre tot, havien de complir-se escrupolosament. Sembla, però, que el patronat mercantil considera des de fa algun temps a la Comissió Mixta,—avui a les dues Comissions Mixtes,—com uns organismes encarregats principalment d'ofegar tots els nostres desitjos de millorament; com unes institucions la missió de les quals hagi d'ésser contribuir a la conservació d'un règim econòmic basat sobre el privilegi i sobre la injustícia.

Es cert que la Comissió Mixta va pendre en els primers temps de la seva actuació,—com a natural repercussió de les inquietuds reivindicadores del proletariat universal—alguns acords lleument favorables a la dependència—sols mínims, reglamentació d'horari, vacances,—però és cert també que moltes altres demandes insistentment formulades per nosaltres no han sigut aprovades, malgrat l'activitat desplegada pels nostres representants. Esmentem el millorament dels seus mínims d'acord amb les noves elevacions del cost de la vida; l'ampliació del termini d'acompliment en relació amb el número d'anys que el dependent porta treballat a la casa; la formulació per escrit dels contractes individuals de treball; la generalització de la setmana anglesa; el treball intensiu per a algunes modalitats de la dependència; la festa al matí dels dilluns per als dependents detallistes, etc., etc.

Per altra part, i aquesta és l'objecció més greu que pot formular-se contra l'eficàcia de les dues Comissions Mixtes, cal dir que llurs acords, especialment el relatiu a l'herari d'obertura i tancament de les botigues, horari que és la garantia insubstituïble del compliment de la jornada de vuit hores, es compleixen amb ben poca severitat.

Si es volen salvar les Comissions Mixtes i els Comitès Paritaris que les integren, cal que s'acabi immediatament aquest lamentable estat de coses. Si persisteixen els patrons en obstruccions sistemàtiques les nostres iniciatives, si els acords promulgats per les dues Comissions Mixtes continuen complint-se tan imperfectament com fins ara, i sobre tot, si el Poder públic no es disposa a castigar severament als qui violen els referits acords, aquestes Entitats de Dependents es veurien obligades a inhibir-se d'uns organismes que per a res pràctic servirien i que s'haurien convertit únicament en la expressió més eloqüent de la nostra impotència sindical.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Als Dependents de Comerç

Amb ocasió de les eleccions que han de tenir lloc el diumenge, dia 14 dels corrents, per a cubrir les vacants que s'han produït en la representació obrera dintre dels quatre Comitès Paritaris que integren l'antiga Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona, s'han reunit les entitats de dependents que a continuació s'expressen i han acordat formar una candidatura de coalició per a pendre part en les esmentades.

Secció Permanent d'Organització i Treball del Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria.—Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç.—Centre i Unió Mútua de Moços i Cobraders.—Associació Ferrerera.—Associació Professional d'Empleats de Segurs.—Associació d'Agents de Segurs.—Associació de Dependents d'Agents de Duana, Consignataris, Armadors i Similars.—Associació de Viatjants i Representants de Comerç.—Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria.—Lliga de Corredors i Representants de Comerç.—Unió Ultramarina.

Malgrat que les tendències ideològiques d'algunes d'aquestes Entitats siguin un xic diferents, tenen, però, totes elles una realitat comú; la de són entitats lliurement constituïdes, a la formació de les quals ha precedit una realitat d'associació i no són, per tant, filles de cap mena d'artificiositat ni de cap propòsit arterament premeditat per a suplantar la veritable voluntat obrera.

Des del mes d'abril de 1920 l'activitat sindical de la majoria d'aquestes Entitats ha girat voltant de la Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona, avui desentertadament dividida en dugues, contra la nostra voluntat i el nostre parer. Si aquella Corporació va merèixer des de bon principi la nostra simpatia i la nostra adhesió, fou per que la considerarem com un organisme encarregat de presidir i impulsar la transformació i humanització de les nostres condicions de treball per vies harmòniques i pacífiques. Els acords que la Comissió Mixta promulgues, regulant en l'indicat sentit el nostre règim de treball havien d'anar multiplicant-se i, sobre tot, havien de complir-se escrupolosament. Sembla, però, que el patronat mercantil considera des de fa algun temps a la Comissió Mixta,—avui a les dues Comissions Mixtes,—com uns organismes encarregats principalment d'ofegar tots els nostres desitjos de millorament; com unes institucions la missió de les quals hagi d'ésser contribuir a la conservació d'un règim econòmic basat sobre el privilegi i sobre la injustícia.

Es cert que la Comissió Mixta va pendre en els primers temps de la seva actuació,—com a natural repercussió de les inquietuds reivindicadores del proletariat universal—alguns acords lleument favorables a la dependència—sols mínims, reglamentació d'horari, vacances,—però és cert també que moltes altres demandes insistentment formulades per nosaltres no han sigut aprovades, malgrat l'activitat desplegada pels nostres representants. Esmentem el millorament dels seus mínims d'acord amb les noves elevacions del cost de la vida; l'ampliació del termini d'acompliment en relació amb el número d'anys que el dependent porta treballat a la casa; la formulació per escrit dels contractes individuals de treball; la generalització de la setmana anglesa; el treball intensiu per a algunes modalitats de la dependència; la festa al matí dels dilluns per als dependents detallistes, etc., etc.

Per altra part, i aquesta és l'objecció més greu que pot formular-se contra l'eficàcia de les dues Comissions Mixtes, cal dir que llurs acords, especialment el relatiu a l'herari d'obertura i tancament de les botigues, horari que és la garantia insubstituïble del compliment de la jornada de vuit hores, es compleixen amb ben poca severitat.

Si es volen salvar les Comissions Mixtes i els Comitès Paritaris que les integren, cal que s'acabi immediatament aquest lamentable estat de coses. Si persisteixen els patrons en obstruccions sistemàtiques les nostres iniciatives, si els acords promulgats per les dues Comissions Mixtes continuen complint-se tan imperfectament com fins ara, i sobre tot, si el Poder públic no es disposa a castigar severament als qui violen els referits acords, aquestes Entitats de Dependents es veurien obligades a inhibir-se d'uns organismes que per a res pràctic servirien i que s'haurien convertit únicament en la expressió més eloqüent de la nostra impotència sindical.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

30.ª llista de quantitats rebudes

Tarragona.—J. P., 5 pts.
 Palafrugell.—J. C., 150 pts.
 Girona.—M. P., 3 pts.
 Rubí.—M. T., 525 pts.
 Girona.—M. P., 4 ptes.

Total, 1875 pts.

A tots el nostre agrament.

Pel número pròxim

- Socialisme i lluita de classes
per J. Comaposada
- Obrers manuals i de professions liberals
per Cot de Reddis
- Idees d'ara
per Marius Vidal
- Unitat d'acció
per Joan Franc
- Egipte i Anglaterra
per Emili Granier
- Qüestió de vida o mort
per Miquel Vilaginés
- I articles i treballs de Serra i Moret, Campalans, Roure i Torrent i altres.

**Obrers del camp
Llegiu i propagueu**

"LA TERRA"
SETMANARI POPULAR
PORTAVEU DE LA «UNIO DE RASAIRES DE CATALUNYA»
Es publica cada dissabte. 15 Cts.
Redacció i Administració: Carders, 12, 1.
BARCELONA

"ACCIO COOPERATISTA"

Portaveu de la Federació de Cooperatives de Catalunya
Articles doctrinals sobre cooperació: El moviment cooperatiu a Catalunya i a Espanya; Problemes socials relacionats amb la cooperació.
APAREIX CADA QUINZENA
Suscripció anyal: 4 ptes.
Redacció i Administració:
Aurora, 11 bis. - Cmtat

Treballador!

Sigues digne de la teva condició humana
Com a home, t'has de sentir ciutadà i laborar amb el socialisme per l'adveniment d'una societat millor.
Com a productor, t'has d'aplegar dins les organitzacions obreres, i treballar pel millorament immediat dels teus germans.

Els nostres lectors no han d'oblidar que aquest número de JUSTÍCIA SOCIAL ha estat revisat per la censura militar

Primeres nocions d'Economia Política
CHARLES GIDE
Versió castellana de J. Cardó
Preu: 1'50 Ptes.

Avant-projecte d'una Llei de Cooperatives
J. SALAS ANTÓN
Preu: 0'15 Ptes.
Publicacions de Propaganda de Acció Cooperatista
Encarrecos: Aurora, 11 bis.

Ais nostres corresponals

Fem present als nostres corresponals que les lliqüidacions deuen practicar-les cada fi de mes. Als negligents que no ho efectuin els girarem, carregant-los una pesseta per les despeses.

No admetem retorns de paper. Per això facturem els exemplars a 10 cts.

Lletres al Director

Estimat company; Trobo una mica groixut que hi hagi qui, aprofitant la lliberalitat de JUSTÍCIA SOCIAL, faci servir les seves columnes per a fer propagandes sectaristes que no s'adiuen segurament amb l'esperit de la generalitat dels llegidors d'un setmanari que estimem per damunt de tot.

Com a vell socialista, que he tingut el goig de retrobar en les vostres planes la veu d'antics camarades dels dies de joventut, us agrairé volgueu publicar l'article adjunt del il·lustre líder dels socialistes flamencs, Huysmans, doblement germans nostres, que he traduït tan bé com he sabut. Davant del cas de Geòrgia crec que la posició dels socialistes catalans hauria d'ésser de franca simpatia.

Ben vostre i del socialisme

Jaume Prats i Romaguera.

Nota de la Direcció: No cal dir que accedim amb goig al prec del vell company, tant més quan la seva opinió es compartida per molts de nosaltres i pel fet de que la «Unió Socialista» s'hagi abstingut fins ara de pendre partit en el cas de Geòrgia per manca-li informació directa i no voler tiar el seu judici a les documentacions tendencioses de la premsa capitalista o de les agències de Moscou. Volem que consti però, el nostre desig de que pugui ésser una realitat, com més aviat millor, l'unió de les distintes internacionals. El cor ens diu—car devogades també escoltem aquestes veus de més enllà de la raó—que la unió desitjada per tants humils soldats de fila serà un fet més aviat del que tots ens pensem.

Records

L'assassinat dels nostres camarades georgians pel govern bolxevista enfondeix la fosa que ens separa dels que somnien amb la possibilitat d'aproximar les internacionals de Londres i de Moscou.

Encara no ens ha estat tramès el nom de tots els que han estat afusellats, si bé el telègraf ens ha revelat el de tres que ens eren particularment coneguts; aquests són els de Djougueli, Homeriki i Chikvichili.

En la nostra visita de fa tres anys, Valiko Djougueli va acompanyar-nos per l'interior del país. Era el jefe de l'Estat Major de la guarda popular i el seu aire predisposava a la disciplina. En el seu llibre sobre la democràcia georgiana, Woylinsky el descriu com segueix:

«Jove, bò, enèrgic, excel·lent orador, dirigí l'onze de desembre de 1917 la primera operació de la guarda popular: la presa de l'arsenal. Djougueli consagregà totes les seves forces desde aquest dia al armament dels obrers i a la lluita contra els enemics de la revolució. Djougueli fou el jefe directe de la guarda popular en totes les seves campanyes. Tranquil i prudent quan preparava una operació, imperiorbable i coratjós en el combat, sempre el primer en l'atac i en el perill, sabé captar-se maravellosament l'afecte dels seus camarades amb l'autoritat personal en lloc del reglament militar. Pels guardes populars, les paraules de Valiko Djougueli tenen la valor de la llei.

Als ulls de les organitzacions de Tiflis, del Parlament georgià i de tot el poble, Valiko personifica la idea de la guarda popular. Cada vegada que puja a la tribuna és acullit amb una ovació, ovació que s'adreja igualment als que comparteixen amb ell penes i perills. A desgrat de les sorolloses ovacions i a la gran popularitat que té Valiko Djougueli, no perdé mai la seva rara modestia. Valiko no és en el partit altra cosa que un simple guarda popular, un soldat de la revolució, executor de les decisions dels Centres del Partit.

No sabia dir res millor. Djougueli vingué a França després de l'ocupació bolxevista i es consagrà a estudis militars. Fa alguns mesos va anunciar-nos que havia rebut autorització per a retornar al seu país i és molt possible que hagi sigut executat per a alliberar-se d'un adversari molest, amb un acte de terrorisme.

Homeriki era igualment jove. Havia completat a penes quaranta dos anys. Davant meu tinc una nota bibliogràfica escrita per la seva pròpia mà, en 1920:

«Noé Homeriki, trenta vuit anys, pagès, ministre d'Agricultura, fundador de l'escola primària; militant des de 1899. Ha treballat molt en el camp i ha dirigit la política agrària del Govern georgià des de 1918.»

Sempre tindrè present la nostra reunió amb el Comitè Central del Partit. Homeriki indicava amb una rara precisió les li-

nies de la política seguida pel seu departament. Els seus arguments es trobaran principalment en el llibre avantdit, pàgina 263 i següents.

Pot resumir-se la seva obra dient que les reformes de Homeriki han tingut per resultat «assegurar als pagesos la possessió completa de les terres confiscades als grans propietaris, sense destruir la força productiva dels camps». Ha augmentat la potència de 320.000 famílies de camperols, que han estat alliberades del jou de 4.000 propietaris.

Homeriki era modest, de talla mitjana; tenia la barba negra i forta; es veia en ell el fill d'aquesta raça agrícola de Geòrgia, la civilització de la qual data del segle III, éssent l'admiració constant dels delegats d'occident pel seu gust refinat per les arts. No he oblidat encara una escena curiosa esdevinguda en un castell transformat en explotació agrícola, on l'antiga propietària, una jove vídua de raça principesca, pronunciava en sa «la casa pairal un brindis espiritual adreçat al seu explotador, i la resposta d'Homeriki, tan senzilla com cordial, retent l'homenatge a aquesta dona que, havent comprès els temps moderns, no es lamentava pas per la pèrdua d'una gran part de la seva immensa fortuna, perquè sabia que així contribuïa a augmentar el benestar de centenars de famílies camperoles.

El batlle de Tiflis, assassinat també, es plavia de portar el vestit nacional, i els retrats que vaig dur de la nostra expedició ens el fan veure al costat de Vandervelde i de MacDonald. Tenia una veu profunda i sonora. Alt i ceptat. Tenia la figura un xic fadigada, sense deixar d'ésser distingit i amable. Estava sempre disposat a prestar serveis. Bon geneti i bon camarada. Conduint-nos al vaixell de retorn, ens dongué molt emocionat una fotografia amb dedicatòria. Hauria volgut que romanegués allí. Estava segur del que tenia de succeir. En el moment del comiat ens deia encara que es malfiava dels bolxevistes. Tenia consciència de que no respectarien llurs compromisos, formulats en un tractat amb Geòrgia. Pobre amic!

L'homicidi comès amb els militants socialistes dugué males-truga a Nicolau II. No crec que la política de les execucions assegurés als bolxevistes l'ocupació tranquil·la d'un país que no té res de comú amb Rússia: ni la llengua, ni la tradició, ni la civilització. Geòrgia vol ésser lliure i lluitarà per la seva llibertat avui i demà.

Camille Huysmans

Programa

El món va evolucionant lentament i fatal cap a la perfecció. L'home va seguit amb goig el descapdellament dels fets que de mica en mica van enlairant el seu poder damunt les coses. El llibre de la història es va engròixint, ensenyant-nos les millores que, gracies a l'esforç de nostres passats, avui disfrutem els presents i donant-nos coratge pera continuar perfeccionant

l'obra feta en el transcurs dels segles.

Jo soc optimista. Considero el pesimismo com patrimoni dels febles i dels ineptes. L'home té el deure moral d'ésser optimista.

D'acort amb aquest optimisme, veig en tots els actes de la humanitat, un graó més per arribar a assolir el grau màxim de perfecció a que aspira l'home. I fins en els actes en que la Força supera al Dret, fins quan els elements anomenats conservadors de l'actual organització de la societat, combaten despietadament als qui creuen encara molt deficient el grau de civilització assolit fins avui.

Aquests actes de força material, han sigut i seràn sempre en profit del perfeccionament i del Dret, donant una valor moral a l'obra dels que lluiten per atanyer llur ideal igualitari. Aquests actes de violència, son com els extrèmitats de l'agonitzant que vol arrapar-se desesperat a la vida que se li escapa.

L'esforç anèmic de les migrades forces materials reaccionaries no podràn pas deturar l'onada de l'igualtat, del Dret i de la Justícia que donarà la plena dignitat al individu. Tot això és tant sols qüestió de temps; la cultura i l'evolució natural faràn la seva obra.

Més aquests factors arribaràn indubtablement a un límit, un límit en que s'acabarà llur camp d'acció i es trobaran enfront d'una barrera que els tancarà el pas. Llavors els qui hauran seguit les peripecies d'aquest procés, sadollats de les veritats de ses doctrines redemptores s'apressaràn a la lluita

Arribats a aquesta fi, ço és: aboliment de tot el que signifiqui desigualtat o absurditat, s'hauràn necessàriament d'establir, dintre els límits de la dignitat i de la justícia, unes garanties, atorgades, segons la bondesa i l'intel·ligència, sense que el qui fos investit d'aquesta autoritat moral podés exercir cap mena de domini.

Quan els governs de tots els pobles fossin formats per elements obrers, desapareguts els principals obstacles que deturaren l'avenç de l'igualtat, llavors sense que cap poble tingui de perdre les seves característiques particulars, podrà formar-se la veritable Societat de les Nacions, amb un consell general on estiguin representades totes les fraccions de la humanitat.

Llavors desapareixeràn els odis i recels de raça, fins que la humanitat es converteixi en una gran família única, desapareixerà també la més trista i temible de les calamitats humanes: la guerra.

Quan l'humanitat haurà arribat a n'aquest grau de perfecció, acomplerta ja la màxima de Karl Marx «Treballadors de tots els pobles uniu-vos», llavors serà també un fet el clam de Jesucrist quant deia: «Tots els homes sou iguals. Estimeu-vos els uns als altres.» I els homes podràn consagrar-se al creure de les Ciències, i de les Arts... I'l reialme de la Justícia serà a la terra...

Aquest és el meu somni. Aquesta serà la llum que em guiarà a través de les ones turbulentes de la vida. Per a que els homes puguin arribar un dia a aquesta bella realitat cal que tots estiguin disposats als màxims sacrificis.

Per la emancipació de la humanitat vindrà sota d'aquesta bandera, tots els homes de recat consciència, i d'esperit altruista.

Proletariat, salut!

Jordi Arquér

Què fas pel millorament de la nostra societat? Com contribueixes al manteniment de la premsa socialista i obrerista?

Reflexions humils

Jo'm recordo dels meus anys primers, i a fè em sorpren la trasmutança ideològica operada en la meua consciència en tan poc temps. Em donc una raó, i és la de que essent lo meu tarannà escrutador de fets i paraules, essent la meua taleia la de sospesar tot lo que es mou al meu entorn, logicament tenia de venir la evolució en el sentit que s'ha produït.

Creat dins una esfera de religió i reaccionarisme, entre centres catòlics i burgesos, lo meu esperit lluitant violentment en un aire viciat i asfixiant, he anat conquerint la supremàcia de la lliure consciència, i avui estic en camí de la doctrina veritable, en lo joïós camí del sacrifici pel bé de tota la humanitat.

Avui sí que puc cridar amb tota la força dels meus pulmons: que estic lluitant per l'ideal més gran d'amor i resurrecció, per l'ideal més humà, que el renunciament a la pròpia vida és la paraula de sacrifici.

Qui'm parlarà de uns estaments que es sostenen agrapant els esperits flonjos, ignorants i rutinaris? Qui d'una religió que no ha sabut portar la revolució al cim esplendorós de un perfeccionament?

Qui pot fer retrets a una revolució com la de Rússia, quan no és res més que una repetició de procediment d'extermini emprat per ells en els seus segles de creixença i de domini.

La felicitat que ha donat, és exclusiva de una classe, i repugna el creure amb uns predicadors inconscients,

Diuen que els nostres ideals són quimeries, perquè ells han renunciat al seu com ideal, i l'amaren del materialisme més monstruos pel benefici ben clar de la seva cleda. A cada quart veureu els exemples; qui tingui ulls que miri, qui tingui consciència i cervell que reflexioni.

Ens diuen que la vida és un camí espinós per ha arribar al cel ple de bellesa; doncs si ho creuen, per què no fan del seu camí camí d'espines?

I és que el seu lema no pot ésser més fals. La vida ha d'ésser un paradís rialler i joïós, que per alguna cosa són creats els prats, las flors, i tota aquesta poesia de la terra que continuament està rient per què amb ella riuin tots els homes.

I tot l'enginy i el treball dels homes per crear riquesa i felicitat, deu d'ésser pel profit d'uns quants?

No tenim tot el dret al producte del nostre esforç? Que ho negui qui vulgui, jo no el podré creure.

Joan Farré Gassó

Lleida

Hom pensa...

A l'amic Vicens Sales.

Duïpar, he sentit dir que és de savi, però és molt trist el dupte i el viure duptant. Com que la vida és un pasatge, fóra millor «creure» i passar la «travessia» més feliç.

Ditxós el qui sap veure la vida amb la mateixa serenitat de qui esguarda un espectacle de teatre.

De si l'home vé del simi, no ho sé. Lo que sí sembla és què molts homes hi vagin.

No haveu conversat mai amb persones que de la conversa només els interessa allò que ells diuen?

Pels meus defectes conec els dels altres, i els perdono.

Jaume Barmona

Si ets conscient veuràs clarament el camí del teu deure:
Com a home, has d'ésser socialista.
Com a obrer, sindicalista.

Cooperació, en el seu sentit més ample, significa treball en comú, o sia reunió de diversos individus per a realitzar una tasca que a cada un d'ells, isoladament, no els fóra possible a complir.
J. VENTOSA ROIG

SETMANARI SOCIALISTA

Justícia Social

2.ª època

CIÈNCIES - LITERATURA - ARTS

REDACCIÓ:

Carrer de Guardia, 14, pral. - BARCELONA

ADMINISTRACIÓ:

Marçal Badia, Llovera, 13. - REUS

REDACTORS I COL·LABORADORS:

Gabriel Alomar - Serra i Moret
Josep Comaposada - Alfons Maseras - Dr. Agudé Miró - Cristófor de Domènec - J. Carner Ribalta - J. Llorens i Artigas
Dr. Emili Mira - Vicens Vilarassau
Dr. Joaquim Xirau - Francesc X. Casals - «Apa» - Rosend Llates
Dr. Muntanya - Francesc Viladomat - Sara Llorens - Manuel Galés
«Galdric» - Marius Vidal - Ferrán Cuito - B. Farré - Josep Ricart i Sala - Manuel Escorza - Josep M. Pou i Sabater - J. Recasens i Mercadé - Rafael Campalans - Francesc Gandia - Dr. Josep Amorós
Emili Sleta - «Shum» - F. Cañadas - Josep M. de Sucre - J. Roure i Torrent - Manuel Alcántara i Gusart - Dr. Cosme Rofes - Ignasi Iglesias - Roc Guinart - Puig Puigjades - Joan Fronjosa - Balagué Baró - R. Ràfols Camí - Jaume Cardús - J. Durán i Guardia - Joan Forment - Dr. J. Estadella Arnó

REDACTORS-CORRESPONSALS

Albert Schueberger - Rafael Ramis, França
Joan Comorera. - Argentina
Carlota Góteres. - Xile
René Lyr. - Bèlgica
Roberto Marvasi. - Itàlia
Dr. Andrés Ovejero. - Madrid

PREUS D'ABONAMENT:

Catalunya i Provincies:
Trimestre, 2'50 ptes. - Mig any, 4'50 ptes.
Un any, 8 ptes.
Estranger:
Mig any, 5'75 ptes.
Un any, 10'50 ptes.

JUSTÍCIA SOCIAL és l'únic periòdic socialista que es publica a Catalunya. Teniu el deure d'ajudar-lo.

SUSCRIBIU-VOS-HI

personalment a la redacció o a l'administració, o bé trametent l'import de l'abonament a l'administrador, amb segells de correu, gir postal, etc.

Correspondència administrativa

Presó Model. - J. Rosquillos. - Servit comanda.
Girona. - M. P. - Rebudes 50 ptes.: 47, paqueta núm. 52, i 3, donatiu.
Montblanch. - P. J. - Idem 8 ptes., suscripció agost 1925.
Palafrugell. - M. L. - Idem 4'50 ptes., paquets núm. 45.
Calella. - J. T. - Idem 25 ptes., paquets núm. 47.
Calella. - G. G. - Idem 4'50 ptes., suscripció octubre 1925.
Palafrugell. - J. C. - Idem 6 ptes.: 4'50, suscripció abril 1925, i 1'50 do-Ribas de Proser. - M. A. S. - Idem 18 ptes.: 10, paquets núm. 59, i 8 suscripció Octubre 1925. A favor seu 3'50. Canviada adreça paquet.
Rubí. - M. T. P. - Idem 15'75 ptes.: 10'50, paquets núm. 57, i 5'25 donatiu.
Pineda. - M. S. M. - Idem 35 ptes.: 17, paquets núm. 58 N. C.; 10'50, suscripció J. V. de Ajacel, i 8, vostra suscripció octubre 1925.

Company: Si sentiu les inquietuds que dignifiquen la condició humana dels oprimits, propagueu

JUSTÍCIA SOCIAL
periòdic socialista català.

Imp. BELLONERES. - REUS.